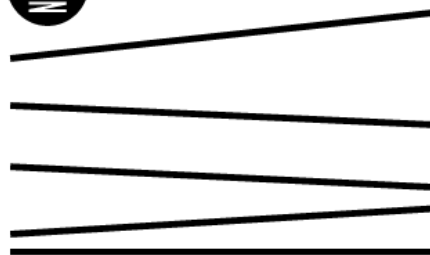

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Rosenhoff, Claudius.

Taler til Brug ved festlige Leiligheder paa Vers
og Prosa.

Kjøbenhavn : V. Pio, 1869

VIII, 63 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Rosenhoff.
Taler
til Brug ved
festlige Leiligheder.

1869.

52, - 239.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

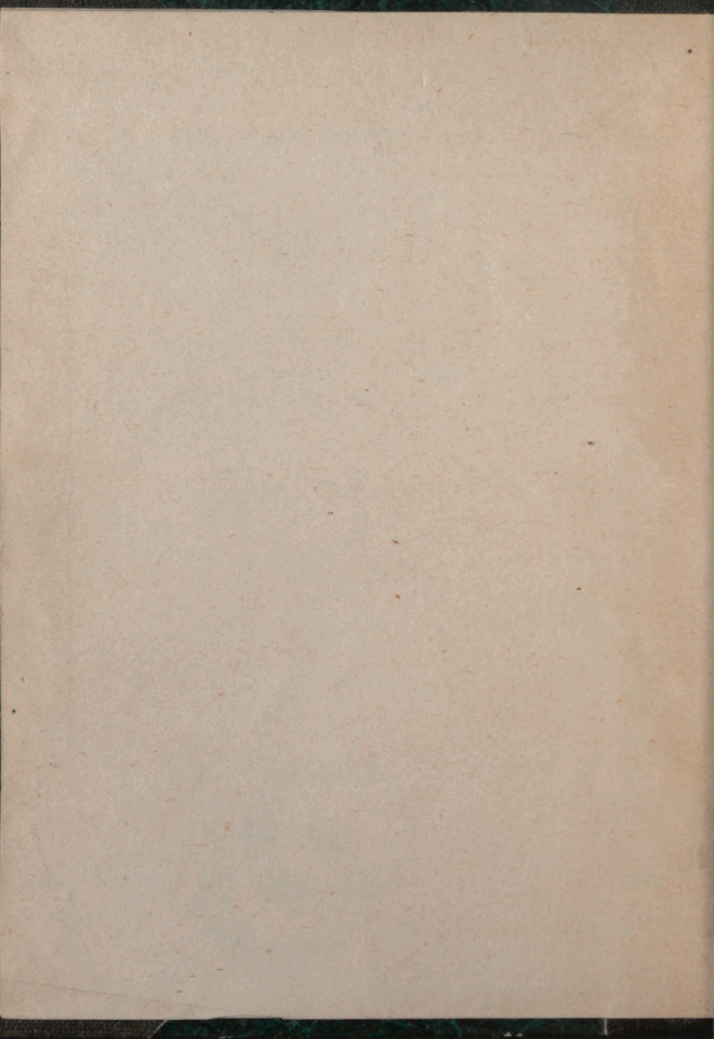

1 1 52 0 8 08539 5

+ REX

T a l e r

til Brug

ved festlige Leiligheder

paa Vers og Prosa

af

Claudius Rosenhoff.

Kjøbenhavn.

Boghandler V. Pio's Forlag.

Salis B. Salomons Tryk.

1869.

Man fortæller, at da en Søn engang skrev til sin Fader ganske ordret efter en Brevbogs Mønsterbrev, gjenmælede Faderen: „Svaret paa Din Skrivelse vil Du finde Side 36 i den af Dig benyttede Formularbog.“ — Med denne Anekdote mener man at slaae alle slige Hjælpemidler ihjel, eller idetmindste at gjøre dem latterlige; men vi troe, det er at stille Sagen paa Spidsen. Vistnok bør man ikke Ord til andet følge saadanne Anviisninger; dog er der ikke Noget til Hinder for, at tilægge sig Et og Andet med Hensyn til Foredragets Form, Gang o. s. v., naar man selv ikke har Herredømme over Sproget. Hvor

ofte flaaer man ikke op i en Ordbog, skjøndt man ret vel har fattet Meningen af det Læste, eller skjøndt man, naar Talen er om en skriftlig Oversættelse, nok har det Udtryk paa rede Haand, som nogenlunde svarer til hvad der skal udtrykkes, men man ønsker et bestemt og tager da Bogen tilhjælp, hvor man i Reglen har Valget mellem forskjellige Ord og kan udspøge det fyldigste og mest udtømmende. Ikke at tale om, at mange Breve ere Forretnings-, Commissions- eller Conventionsbreve, der noget nær alle, ligesom Ansøgninger og Klager, ere skaarne over en Læst og derfor uden Skade for Bedkommendes gode Navn og Rygte kunne udfærdiges efter Formularbogen. Overhovedet er det ganske vist en stor Feil, at dømme Andres Evner efter sine egne.

Fordi En med Lethed, enten formedelst idelig Ovelse, særligt Studium eller en eienommelig Opfindelsesgave, kan bringe sine

Tanker paa Papiret, maa man ikke fordre det Samme af Alle.

Hvad nu angaaer at „holde Taler“, saa er denne Gave tildels ogsaa noget Individuelt.

Nogle udtale bedst, hvad Andre have conciperet for dem, og omvendt er der Mange, som kun formaae godt at gjengive, hvad de selv have tænkt.

Naar afdøde Professor, Instruktør og Skuespiller Nielsen havde lært en af anden Mand skreven Tale, kunde han fremføre den med en saa varm Inderlighed og Salvelse, som om Tankerne vare hans egne og strømmede fra hans eget begeistrede Hjerte. Vilde han derimod improvisere, kom han hyppig galt fra det, skjøndt hans Tale just ikke manglede vittige Pointer og i og for sig var heldig tænkt; men formodentlig glemte han i saa Tilfælde Deklamatoren for Digteren, vilde pynte og forbedre Stilen og stammede

da, fortalte sig o. s. v. Noget nær det Modsatte kan siges om Orla Lehmann, hvis sjeldne Guada, som os synes, kun skeer sin fulde Ret ved uforberedte Taler. De mest glimrende Foredrag, vi have hørt af ham, vare improviserede; hans i Forveien udarbeidede Taler forekom os at mangle det Liv og den Varme, hvormed han saa ofte har henrevet Tilhørerne.

Med Hensyn til denne lille Samling Fæsttaler kan det nu ingenlunde være vor Mening, at Nogen ved den paagjældende Leilighed skal binde sig til Ordene, som til et Evangelium. Vi tiltroe os ikke den sjeldne Gvne, at kunne sige noget Smukt, Biquant og Træffende ved enhver af de høist forskjellige, her angivne Anledninger, ligesaalidet som vi ere i Besiddelse af den endnu sjeldnere Kunst at sætte os ind i Alle og Enhvers Tankegang og tolke denne med Ord, være sig i Vers eller Prosa. Ved enhver af Andre udarbejdet Tale vil der

altid være noget Fremmedagtigt, som ikke ret kan behage Taleren, fordi han selv ikke er vant til at sige det netop saaledes, og derfor bør heller Ingen vente, her just at finde det rette Udtryk for hvad han kunde ønske at fremføre.

Selvfølgelig kan man ved Benyttelsen af disse Prøver selv foretage de Forandringer, Tilfætninger eller Udeladelser, som Forholdene paabyde. Men saafremt man slet ikke vil binde sig til deres Ordlyd, kan muligen dog En og Anden af Samlingen hente Ideer til egne Taler, ligesom vi ogsaa formene, at aldeles uøvede Talere ville kunne finde Anvendelse for den ved de Bink, den indeholder i Henseende til de diverse Talers Udarbeidelse, hvad Begyndelse, Midte og Ende angaaer.

*

*

*

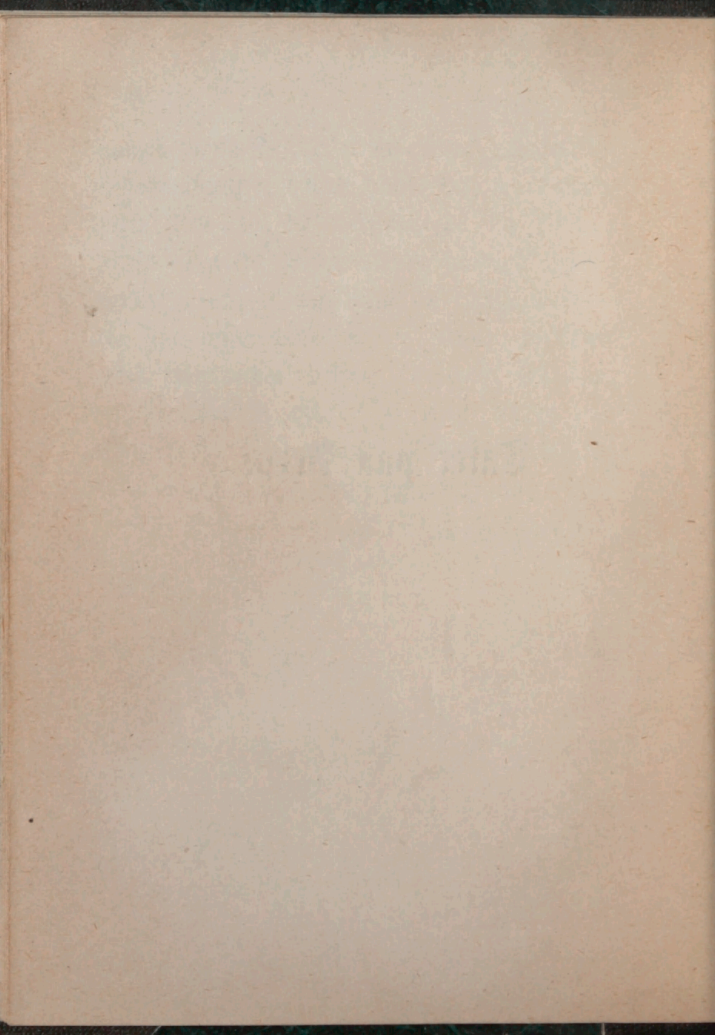
Med det ovenfor trykte Forord var det min Faders Hensigt at indlede 50 poetiske og ligesaa

mange prosaiske Taler til Brug ved festlige Sammenkomster. Ved hans Død vare imidlertid kun de 50 versificerede og 10 paa Prosa affattede Taler blevne færdige, og da Forlæggeren — med smuk og rigtig Taft — ikke har villet lade nogen Anden fortsætte dem, fremtræder derfor den lille Samling vistnok som et ufuldført, men tillige som et sidste og i uforandret Skikkelse udgaaet Arbejde fra den Hedengangnes Haand.

Jda Rosenhoff.

Februar 1869.

Taler paa Vers.

1.

For Kongen.

Det blev en Skif i det frigjorte Nord,
 Naar Folket samler sig om Festens Bord,
 Den første Mand i Staten først at minde.
 Den Skif er smuk. Thi lad os da herinde
 Bedbøde Alt, hvad tjenligt er og godt
 For Landets Drot!
 Og hvert et Onske, mens vi Glasjet hæve,
 Omfatte i et: „Hurra, Kongen leve!“

2.

For Kongehuset.

Det er en Hæder for et Land,
 Naar Kongen kan som Ægtemand
 Dets Mønster ogsaa være.
 Vort elskelige Kongepar

Med Sønner og med Døttre har
 Bragt Riget Glands og Ære.
 Vi Kongehuset derfor nu
 Vil komme med en Skaal i Hu:
 Det blomstre op fremdeles!
 Det fremme Held, det bære Frugt
 Til Benners Tarv og Fjenders Tugt,
 At fordums Saar kan heles!

3.

Frederik den Syvendes Minde.

Lad stille os et Mindebæger tømme
 For Ham, hvis Styrke var vor Kjærlighed!
 Med Folket delte han sit Herredømme,
 Og „Folketjær“ gjenlød ved grønne Bred. —
 Saalænge Frihed end i Danmark findes,
 Saalænge Danmark Frihed har fortjent,
 Kong Frederik den Syvende skal mindes
 Og være Efterslægten kjær og kjendt!

4.

For Fædrelandet.

Den Søn, som sin Moder foragter,
 Den bittreste Død har forskyldt!
 Som Moder man Danmark betragter,
 Af kjærlig Hengivenhed fyldt. —
 Saa gammel, dog stedse den unge,
 Hun giver os daglig vort Brød,
 Hun letter os Tiderne tunge
 Og yder os Fred i sit Skjød. —
 Bort Land er i Graad som i Gammen
 Os kjærest blandt Lande paa Jord; —
 O jubler da Alle tilsammen:
 Hurra for vor Plet her i Nord!

5.

Dito.

Er det vort Fædreland? Bort Dannevang
 Med grønne Bred? O ja, desværre!
 Forladt det stod, man skændig det betvang.
 Og Overmagts Vold blev Rettens Herre.

Dog derfor er ei Danmark vordet Træl,
 Dets frie Sønner skal ei Noget binde;
 Dets gamle Trofskab, seig i Bæ og Bel,
 Hvad os blev ranet, kan tilbagevinde
 Mod tvende Drne hjalp ei Lovens Mod,
 Det skønne Land var længst til Bytte faaret;
 Men sundt stod Træet altid i sin Rod,
 Hvor ofte Grenene end blev beskaaret . . .
 Vel! Danmarks Fremtid vies denne Staal!
 Os Prøvelser vel Himlen stundom sender;
 Men er dets Frelse alle Dancks Maal,
 Har vi dets Skjæbne selv i vore Hænder!

6.

For Hæren.

Hvorvidt det bedre blev for hele Kloden,
 Hvis Krig gif reent af Moden,
 Derom kan tvistes for og mod.
 Men da nu Jorden gjerne drikker Blod,
 Og da man Fred beholder længer ikke,
 End det omtrent kan mægtig Nabo stifte, —
 Saa bliver Krigen en Nødvendighed,

Naar man sin Haves Led
 Vil holde lidt ilave. —
 Tak derfor skal de Alle have,
 De Tappe, Modige og Brave,
 Som os forsvare, sætte Liv paa Spil,
 Mens vi see til,
 Fordi at — svage eller graae —
 Vi Felt med Lænestolen bytte maae,
 Og tør med dem ei dele Vren;
 Men ønske vi dog kunne: „Leve Hæren!“

7.

For Marinen.

At Danmark er et Oland, veed Enhver;
 Paa Skibe kommer det nu an især;
 Men Skibe uden-Mandskab er det Samme,
 Som intet Maleri til kostbar Ramme.
 Vi følgerlig kan Søfolk ei undvære.
 End Havet Veien er til Magt og Vre,
 Og simpleste Matros kan — trods Kadetter —
 Naae op til Admiral, faae Epauletter,
 Sa blive os (hvad tidt vi trængte til)

En Tordenskjold igjen, hvis Skjæbnen vil.
 Den brave Sømand bør vi derfor hædre,
 Og kan i Diebliffet det ei bedre,
 End styre efter Stregen paa Compasset
 Mod Glasfæt.

Da dog Enhver nok paa den danske Flaade
 Mest holder af det Vaade,
 Vi heller ikke bør
 Med Halsen tør
 Udbringe Skaalen for de Folk, som svæve
 Paa fugtig Bei — den danske Søgut leve!

8.

For Qvinden.

„Vi har sagt det saa tidt, og Du veed det saa godt“:
 Du er hyldet, o Qvinde! i Hytte og Slot,
 At den Styrke, Du eier, er Blidhed og Taal,
 At Dit Bærd er ei knyttet til Rok blot og Raal;
 Som Moder, som Søster, Veninde og Liv
 Du mildner vor Kummer, forsøder vort Liv.
 Lad Alt, hvad som smukt er, da være Dig sagt,
 Idet Dig et Leve! er hjerteligt bragt.

Den Mand flet opfatter sit Liv og sit Maal,
Der ikke med Glæde nu tømmer den Skaal!

9.

For et Brudepar.

Man har saa Meget os fortalt,
At jeg kan ikke huske Alt,
Om Amors lunefulde Sind;
Ja, man paastaar, at han er blind.
Men seer man Brudgom her og Brud,
Da klart det er, den lille Gud,
Trods al sin Blindhed og sit Lune,
Kan træffe Blonde, saare Brune
Med ganske sikkert Hjertesud.
At Pilen, som han skyder af,
I Gift han dypper, vel sig traf;
Dog her (det ganske vist jeg veed) —
Den dyppet blev i Kjærlighed! — --
At Fremtids Himmel vorder klar,
At Han er Hende dyrebar,
Som Hun er Ham, — det feiler ikke;
Og derfor Haabets Skaal vi drikke
Med Skaalen for vort Brudepar.

10.

Bed Grundlovsfesten.

Hvad skrevet blev paa Pergament,
 Var stundom ikke stort bevendt;
 Saa saare som det Godtsfolk stikker,
 Er ingen Grundlov ganske sikker.
 Men vor? — Skjøndt plantet uden Blod,
 Slog den i Folkets Hjerte Rod;
 Dermed er den nu voxet sammen;
 Om Tidens Storm end rokker Stammen,
 Skal før dog Folkehjertet briste,
 Før det igjen vil Frihed miste!

Naar her vi feire denne Dag
 Hvert soundet Aar i festligt Lag,
 Skjøndt Træet stander frisk og godt,
 Er det et Glædesudbrud blot.
 Og derfor med hver ny Skjærsommer
 Den skjønnne Dag fornyet kommer,
 Og Efterslægten fro og fri
 Skal hilse den med Lyst, som vi,

Dg• tidt fra Hjerte som fra Tunge
 Vor Grundlov leve! høit skal runge.

11.

Bed et Embeds=Jubilæum.

Hvad i Dit Kald Du virket har,
 Maaskee ei altid Frugter bar;
 Man veed jo: her, som overalt,
 Paa Klippen mangt et Trøforn faldt.
 Dog Villien var vist stedsse god,
 Selv da, naar Lykken gif imod.
 Du ved en Milepæl nu staaer,
 Seer paa tilbagelagte Aar,
 Som trofast Vandrer paa sin Bei,
 Griindringen Du frygter ei. —
 Dg vi, som fulgte Dine Fjed,
 Vil vise vor Erkjendtlighed,
 Fordi Du Beien ei forlod
 Selv da, naar den var mindre god. —
 Hvad end skal komme, Een kun veed;
 Men ønske tør vi, at i Fred

Dg med et muntert Sind Du maa
 End mange gode Aar opnaae!

12.

For en Fuglekonge.

Nu est Du Konge for en Stund;
 At! snart Dit Herredomme ender;
 Vi derfor har til Haabet Grund,
 At Du den korte Tid anvender.
 Styr Roret godt! Giv ingen Lov,
 Som Bæger-Frihed kan indskrænke!
 Giv Ordet frit til Hunsbehov,
 Dg læg ei Munterhed i Pænke!
 Men, fremfor Alt, vær ikke stolt
 Fordi Dig Held gav Magt ihænde,
 Dg skeer lidt Oprør her — nei, holdt!
 Du, Alles Ven, har ingen Fjende!
 Belan! Dig Hyldest være bragt,
 I eet er alle Dnsfer sanket:
 Bliv kjær os, trods Din Kongemagt!
 Bliv kjær os, naar Du er — afdanket!

13.

For en Selskabspræsident.

Beg med Forlov mig reiser
 Og tager Ordet frit, —
 Fra Præsident til Keiser
 Er kun et lidet Skridt;
 Men farligt kan det være,
 (For Cæsar skjævt det gif!) —
 Man Borgernavn vil bære
 I ægte Republik. — —
 Dig som Despot at have,
 Du vistnok ei attraaer,
 Og derfor gid Du leve
 I mange skjønne Aar!

14.

For en dito Kassierer.

Dit ansvarsfulde Hverv vi kjende:
 Fra Morgengry til Dagens Ende
 Om Penge er bestandig Skrig;
 Men naar nu Kassen ingen eier,

(Hvad Selskabsskaffer gjerne pleier),
 Saa knurre Alle imod Dig.
 Fortvivlet maa Din Stilling være;
 Dog det skal siges Dig til Ære,
 Du bærer Alt med stille Taal,
 Og Kassens Lærv forsmømmes ikke.
 Vi derfor med Forhaabning drikke
 Dens Guldsfabs og dens Bogters Skaal!

15.

For en dito Secretair.

Saa Mangen holdt et Foredrag,
 Der vedkom ei den hele Sag,
 Hvorom han skulde tale;
 I Protocollen Du dog fik
 Paa Brøvlet Orden, Taft og Skit,
 Kort: Hovede og Hale.
 Noteer da blot det Gode, som
 Fra Mund til Benneøre kom;
 Skriv Slet i — Glemmebogen!
 Saa vil Enhver, som Alle her,

Et: „Leve, vor Hr. Secretair!“
 Ei hviffe blot i Krogen.

16.

Bed et Avancement.

Du steg paa Lyffens Stige,
 Det glæder hver Betjendt,
 Og vi med Sandhed sige,
 At det var velfortjent.
 Men mens man Dig forfremmer,
 Vi troe dog fuldt og fast,
 At ei Dit Hjerte glemmer
 Hver gammel Ven i Hast.
 Til Lykke! altsaa, Kjære!
 Bort Dnske lyder faa:
 Gid snart Du moden være
 Til høiest Trin at naae!

17.

For Ministrene.

Langt er vort Register;
 Hvert Bogstav bestemt

Har nok en Minister,
 Selv D blev ei glemt;
 Ja B selv kan vise
 En Saadan paa Stand; —
 Men Alle just prise
 Kan neppe vort Land.
 Gid de, som skal bære
 Et Ansvar saa stort,
 Med Held og med Ære
 Gaae Arbeidet gjort!
 Og spille de ikke
 Det Bismarck'ske Spil,
 Da Skaalen vi drikke
 For Ærlighed vil!

18.

For Friheden.

Ei mange Ord min Skaal udkræver,
 Thi Friheds Skaal det gjælder jo:
 Naar Frihed blot os overlever,
 Da døe vi kunne let og fro!

For Oplysningen.

Der hertillands vist gives neppe
 En Mand, som kunde falde paa,
 At sætte Lyset under Skjeppe,
 Han veed: det skal paa Stagen staae.
 Hvi skulde man da vore Smaa
 Det klare Kundskabsllys forholde?
 Af Bæve=Frygt, for os at naae
 Og da i Staten Oprør volde?
 Vel sandt, hvad ofte nok er sagt,
 Og bragte Godtfolk tidt i Aande,
 At Kundskab er den største Magt
 Og lede kan til Allehaande.
 Men denne Magt langt før man maa
 See ganske dristigt under Die,
 End lade Dumhed Magten faae
 Og for Uvidenhed os bøie. — —
 Thi lad da Kundskabslýset blinke
 Til hver en Braa, hver dunkel Krog:
 Derpaa vi freidigt kunne klinke:
 Ei Verden blive kan for klog!

Bed en Forretnings Oplufning.

Med Haab man lukker op Boutifen;
 Paa Haabet stol, men spar ei Flid!
 Og kom ei Kunderne paa Brikken,
 Tab Modet ei, giv bare Tid!
 „Hvert stadigt Haab sin Gjenstand møder,“
 Saa lyde Vifens Ord. — Man veed,
 Ei Alt hvad fylder ogsaa føder,
 Endfige kan os gjøre feed —
 At Held vil følge Din Forretning,
 At Du vil komme godt i Skud,
 Det er saa vis en Forudsætning,
 Som at vi Glasfæt tomme ud!

For en god Vært.

Hvor fyldte Glas er Maal og Alen,
 Maa lang ei være Talen;
 Thi lyde Duffet i en Fart:
 Gid mange Aar vor Vært maae være spart!

For en dito Værtinde.

Jeg vanskelig nu veed at finde
 Saa kjønne Ord til vor Værtinde,
 Som hendes Omhu har fortjent;
 Ja, det var godt, hvis selve Bordet
 For mig nu kunde tage Ordet
 Og prise Alt, hvad hun har sendt.
 Dog — hvorfor efter Blomster fiske
 Og fine Complimenter hviffe?
 Lad høit og meent det lyde blot:
 Vor dyrebareste Værtinde
 Skal leve! og med Tak vi minde,
 Hun lod os leve — leve godt!

Bed et Guldbryllup.

At elske lidt, men ømt og længe,
 Er Kjærlighedens Tegn i Nord;
 Kan til Bekræftelse det trænge,
 Er Vidnesbyrd vort Brudebord.

Et halvt Aarhundred' trofast vandret
 Tilsammen nu alt Parret har,
 Med Sindelaget uforandret,
 Skjøndt hvert et Aar ei gyldent var.
 Men Hjertet prøvet Guld har været;
 O Gud, velsign dem begge To!
 De nyde, elskede og æret,
 Livsaftenen tilfreds og fro!

24.

Bed et Sølvrhulup.

Tiden gaaer — o nei, jeg lyver!
 Tiden løber, Tiden flyver,
 Er dens Binger Kjærlighed. — —
 Trofast vandrede I sammen,
 Delte Alvor, Bæ og Gammen,
 Alt, som Himlen sendte ned.
 Fem og tyve Aar henglede,
 Og i Sorger, som i Glæde
 Holdt hver Kamp I trolig ud.
 Solo nu Myrtens Grønt kan smykke —
 Til Velsignelse og Lykke
 Leve Brudgom! Leve Brud!

Bed en Forlovelses Declaration.

Vel hilse denne Pagt vi fro,
 Men Længsel efter Numer To
 Er derfor ligesuldt tilstede.
 Er denne Dag end skjøn, vi troe,
 En skjønnere kan ventes jo:
 Naar de for Altret skulle træde.
 At denne Stund maa komme snart,
 Det Dnske ligger aabenbart
 Bed Kinges Bytning altid rede;
 Og derfor er det soleklart,
 At ogsaa vi det finde rart,
 Hvis Haab maa snart til Visshed lede!

Bed en Vens Fødselsfest.

Ei dundrer Skyts, ei vifter Flag,
 Og det er dog Din Fødselsdag —
 Hvad mon vel Aarsag være? —
 Lad Grunden være hvadsomhelst,

En Smule Krudt man har vel frelst;
 Du sidder dog blandt Kjære!
 Og her af os nu ønskes blot,
 At Alt, hvad Dig er kjært og godt,
 Dig Himlen vil tilskikke!
 Dernæst i al Gemytlighed
 Og smukt med Glasset fyldt til Bred
 Din Skaal vi ville drikke.

27.

Bed en Drengs Daabsfest.

Vel er alt Gutten sikker,
 (Saavidt man veed, paa Kraft han — drikker);
 Men da han dog i Kunsten er en Sinke,
 Man tør ei byde ham med os at flinke;
 Vi paa hans Begne Glas mod Glas maae støde,
 Med Ønsket: Gid han Livet maa forsøde
 For dem, som Liv ham gav!
 Og vore op, stærkt, fri og brav,
 Saa han, foruden Daabens Navn i Kirken,
 Sig selv et Navn kan skaffe ved sin Birken!

Bed en Piges Daabsfest.

Ja, nu har Glutten faaet Navn,
 Kan „lille Frøken“ nævnes;
 Men i den omme Moders Favn
 En Blads end hende levnes.
 Dog Tiden gaaer — før vi det veed,
 Er hun en deilig Pige,
 Kan tale med om Kjærlighed,
 Saa godt som hendes Pige.
 Vi Fremtids Slør ei løfte vil,
 Men Diet stuffer ikke;
 Pas paa blot, naar hun voxer til — —
 Naa — man vil Skaaler drikke!

For en Confirmand.

Troe ikke, unge Ven! at Du
 Er bleven heelbefaren nu
 Paa Verdens Hav, det vilde!
 Nei, skjøndt Du Coursen vel har lært,

Kan dog Seiladsen falde svært,
 Naar Fristelser Dig hilde.
 Dog styr kun ud med Haab og Mod,
 Din Fart vil altid blive god,
 Naar Du Dit Løfte minder.
 Med Tillid drikke vi Din Skaal:
 Sæt Dig et sundt og daadrigt Maal,
 Og sikker Havn Du vinder!

30.

For en Confirmandinde.

Vi ønske Dig til Lykke! Allesammen;
 Men hvad er Lykke? Mon Forlystelser og Gammen?
 Nei, virksomt Liv og Kampe for det Gode,
 Ei Kampe for ny Flitterstads og Mode,
 Tilfredshed, Sindsro, Huslighedens Smykke,
 Det skaber ene her den sande Lykke.
 Søg den! og tillidsfuldt vi kunne sige:
 Velsignelsen fraoven vil ei vige!

For en bortreisende Ven.

Du reiser bort til fjerne Lande — —
 Naar hist Du føler Ensomhed
 Og Længsel vil Dig overmande,
 Husk: vore Tanker fulgte med!
 Men gjør Dig uvant Glæde svimmel,
 Da mind Dig Vennerne i Nord!
 Er overalt skjøndt fælles Himmel,
 Er her dog skjønnest Plet af Jord. — —
 Naa — hold Dig brav! Forglem os ikke!
 Bliv sund og fro paa Liv og Sjæl!
 Og lad os saa til Afsted drikke
 Med ret et hjerteligt: Lev vel!

For en Bager.

De Ord er vistnok altfor haarde:
 „Smaat Brød gav store Bagergaarde!“
 I alt Fald Dig de ramme ikke,
 Og derfor her Din Skaal vi drikke

Bespiis os end i mange Aar,
 Lad kryddret Julelagen være,
 Knib ei paa Smorret, og Din Være
 Den største Krigers overgaaer!

33.

For en driftig Fabrikant.

For Rentens Skyld Du Mammon ei
 Har gjennt paa Kistebunden;
 Du mangel Mand har sat i Vei
 Og gav ham Brød til Munden.
 Velsignet er den Virksomhed,
 Som Arbeidslyst beskytter;
 Sit Pund han ikke graver ned,
 Men det til Velbaad nytter. —
 Dig være mange Aar forundt,
 Og Held Din Drift ledsage,
 Med muntert Sind og Hjertet sundt
 Lev mange glade Dage!

Før en Grosserer.

Enhver, som Tidens Tryk fornam,
 Forsømmer ikke Dig at bande,
 Fordi at Du til andre Lande
 Forsender Smør og Flæsk og Lam.
 Men ak! de samme Folk forglemme,
 Hvad Gud og Hvermand er bekendt,
 At hvad vi selv ei har herhjemme,
 Forskriver Du og faaer os sendt. —
 Ja, Verden tidt med Utaf lønner,
 Hver har sin Plage, Du har Din;
 Skaf os kun The og Kaffebonner,
 Men, frentfor Alt: en Ladning Biin!

Før en Boghandler.

Hør, Ven! man Dig besfylder,
 At Du paa Dine Hylde
 Blandt Bøgerne, Du handler med,
 Har om Totalafholdenhed

Saa mange Snefe eller Skof,
 At Tredieparten alt var nok.
 Er det ei ligefremt en Knap,
 Du neppe med „Advarsel“ slap,
 Og for at vise, at Du ei
 Er kommen paa den tørre Bei,
 Som en Kameel, men end er flink, —
 Saa tag Dit Glas og med os flink; —
 Mærk vel: Det er Din Skaal, og saa
 En Skjelm, hvo Glasjet lader staae!

36.

Før en Bogbinder.

Vist mangan Bog med gyldent Snit
 Har i sit Indhold faare lidt
 Af ægte Guld i Gjemme;
 Men Skylden er jo ikke Din,
 Og er den ydre Dragt blot fin,
 Man Hjertet nok kan glemme.
 Det er nu engang Verdens Løb,
 Man Falskhed seer i Salg og Kjøb;
 Dog vi tør Dig fremhæve:

Dit Hjerte kjender ei til Svig,
 Og derfor holde vi af Dig,
 Og derfor skal Du leve!

37.

For en Handlende.

Den Gud, som Binger har paa Fod,
 Vi haabe vil Dig være god,
 Forbinde Dig med store Huse,
 Saa Du kan Concurrenter knuse.
 Om anden Bægt og andre Maal
 Man hører nu saa meget Skraal;
 Men alle „Metere“ til Trods,
 Vi til det Gamle holde os,
 Og affurat er her tilpas
 Nu til Din Skaal et velmaalt Glas.

38.

For en Hattemager.

Fra Top til Taa, paa alle Dele
 Af vor Skablon man pynter nu;

Du sætter Kronen paa det Hele,
 Thi ovenfra begynder Du.
 Lad ingen Skj Din Fremtid true,
 Undtagen med en gylden Regn!
 Lad Folk ei bytte Hat med Hue
 Og glemme deres Friheds Tegn!
 Vel er mod Borgen Hattemager
 Kong Salomon en Matador;
 Men vi som Ven Dig ikke vrager —
 Din Skaal! Trods Kongen er Du stor!

For en Gæstgæver.

Hvergang I spigre Krands paa Spær,
 Er dette Syn hver Leier kjær;
 Han ventet da naturligviis,
 At Leien falde skal i Priis.
 Saa byg da op! Vi Alle veed,
 Langt lettere man river ned.
 Men glem nu Vinkel, Vaterpas
 Og tøm med Vennerne et Glas!

For en Skibstømrer.

Du holder Dig fra Glæden fjern,
 Det kan vi ei begribe!
 Er det maaskee fordi af Jern
 Man nu vil bygge Skibe?
 O, bryd Dig bare ei om det,
 Men hold Humøret oppe;
 Ei Saug og Dre vil man let
 Med Fiil og Ambolt stoppe.
 Ei smedet var af Jern og Staal
 Skibsbygger Noah's Skude,
 Men tæt han drak Alverdens Skaal,
 Da den holdt Vandet ude.

For en Læge.

Sødt og bittert er Dit Kald:
 Sødt, naar Du kan Sygdom bøie,
 Bittert, naar Din Kunst og Møie
 Ikke frelse kan for Fald.

Seent Dig Døden med sin Lee
 Bort fra ædel Birken meie!
 Gid vi tidt Dig blandt os see,
 Men dog sjelden ved vort Leie!

42.

For en Præst.

Vi Deres Hoiærværdighed
 Høist nødig vilde gjøre vred
 Ved verdslig Tale om den Drik,
 Hvori en Ruus sig Noah fik;
 Men, som en bibelskyndig Mand,
 De huster nok, hvorlunde Band
 Blev kostbar Viin til Bryllupsbord
 Ved vor Forløfers Trylleord.
 Vi haabe derfor, at ei Brag
 De kaster paa et lidet Drag
 Af Glasset her, men klinker med,
 Saa kommer Rosten nok paa Gled;
 Alt paa Begyndelsen beroer —
 Skaal! Længe leve, Hr. Pastor.

For en Snedker.

Du, som gjør Brudesejnge
 Og gjør vor sidste Dragt,
 Gid Du maa leve længe!
 Det er oprigtigt sagt.
 Thi det jo haster ikke
 I Spaanerne at gaae,
 End mangen Gang vi drikke
 Din Skaal med Glæde maae!

For en Skræder.

Gjør sikke Sting, moderne Snit,
 Og giv for Alting lang Credit,
 Da man Dig vistnok søger;
 Men Du dog vel bør passe paa,
 At kun solide Kunder staae
 Notert i Dine Bøger.
 Naar Du saa bliver holden Mand,
 Paa Paulus tænk: drik ikke Vand,

Viin styrke lad din Mave!
 Vi ønske Dig forresten Held; —
 Som Afbetaling paa vor Gjæld
 Et Hurra! skal Du have.

Før en Skomager.

En gammel Sang fortæller jo:
 „Staae aarle op, gaae seent til Ro,
 Det fylder ei i Lomme!“ —
 Men det er neppe ganske sandt;
 Du dagligt Brød ved Læsten fandt
 Og ikke Hænder tomme.
 Bliv ved i hæderlige Stand!
 Du alt har hjulpet mangan Mand
 Bogstavelig paa Fode.
 Lad Lykken da tilsmile Dig,
 Og blev Du ei, som Spanjer, rig,
 Lev glad og veltilmode!

For en Smed.

Sin egen Lykkes Smed at være,
 Det er for Manden større Vre,
 End om han Tønder Guld kan eie
 Ud Arvs og Lotteriets Beie.
 Vel var ei Hamren altid let,
 Vel sank Din Arm vist ofte træt,
 Og seigt er Jernet at behandle,
 Naar Flid til Sølvs det skal forvandle;
 Men Himlen gav Dig Kraft dertil,
 Din Skaal vi derfor drikke vil.

Efter en Skyttefest.

Godt traf I, deri har man Ret;
 Men Skiven stod jo stille;
 Kan I saa godt nu gjøre det,
 Naar Fjendens Rugler spille?
 Troer I, at kunne ramme først
 Ham, som vil Eder ramme,
 Saa lædske fro vi Eders Tørst

Dg klink med det Samme.
 Et Glas for Hver vi tømme ud,
 Som ikke Forfald melder,
 Naar efter ham man sender Bud,
 Hvor det for Alvor gjælder!

Bed et Selskabs Stiftelsesfest.

Benner! skal det være Gilde,
 Bar det Skam vist, om vi vilde
 Sidde her med tørre Munde
 Og paa Stadens Bedste grunde.
 Nei, vi hellere maae fylde
 Tømte Glas, og da vi fyllde
 Det Afsl, vi fandt herinde
 Efter Dagværk, at vi minde,
 Da det stiftet blev, saa hæve
 Vi det fyldte Glas, og Leve!
 Runge skal, saa Hver kan høre,
 Der ei luffer selv sit Dre,
 At det er ei Munden ene,
 Men, at Hjerterne det mene!

For Rigsdagsmændene.

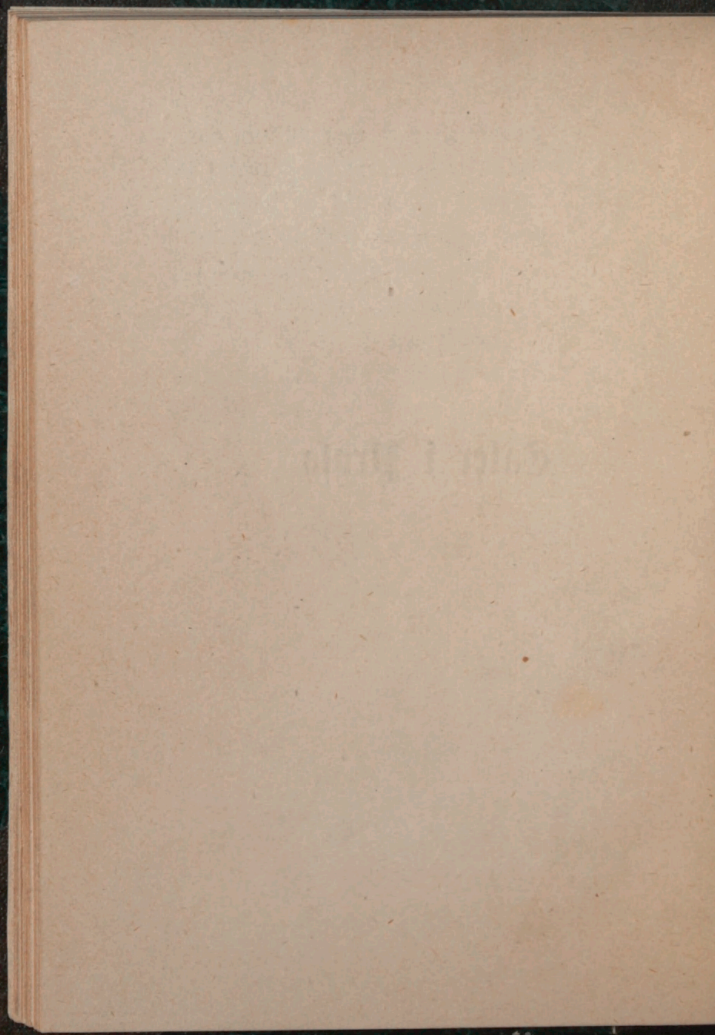
Gud veed, hvor tidt alt nævnet blev
 De Skillinger, I koste Landet;
 Hvergang man ikke havde Andet,
 Man Spot om de Diæter skrev.
 Men hvad I virket har til Baade
 For Borger- og for Bondestand,
 Det tegnet blev i Flyvesand
 Og fandt for Mængden fjelden Naade.
 Lad Selobevidsthed være Trøst,
 Med Troskab Eders Hverv udfører,
 Og tænk ei strax, Alt hvad I hører
 Er Gjenklang just af Folkets Røst!

For Pressen.

Tryk imod Tryk! — Ja, hvis fraoven
 Man vilde kue Frihedsloven,
 Da skulde Pressen snart det melde
 Og vise Folketrostens Balde.
 Hvor Lovens Arm ei godt kan ramme,

Man ofte Manden faae sig skamme
 Af lutter Frugt for Pressens Domme
 (I Bladet vil han nødig komme).
 Men skal til Held os Pressen være,
 Da maa den holdes høit i Ære;
 Den bør ei noget Hensyn tage
 Til hvad en Enkelt kan behage;
 Naar kun den efter Binding stræber,
 Sig selv med eget Sværd den dræber. —
 Lad os med Dnsket Glasset hæve:
 En fri, selvstændig Presse leve!

Taler i Prosa.

1.

For Kongen.

Mine Herrer! (eller „Høistærede!“ eller
„Mine Damer og Herrer!“)

Derfor her sad en Nero eller ogsaa en russisk
Despot paa Tronen, da vilde vi sagtens — af sta-
digt Genſyn til vort Hoved, eller af Ulyst til at
gjøre Bekjendtskab med Sibiriens Bjergværker —
ogsaa raabe Leve! Hurra! og allerunderdanigst
drikke paa den allernaadigste Tyrans Velgaaende.
Men om Hjertet havde Lod og Andeel i dette vort
„Leve!“ det er et andet Spørgsmaal.

Vi ere i det heldige Tilfælde, at have en Fyrste,

hvem vi kunne ære uden at frygte, elske uden at smigre eller hykle. Hs. Majestæt har stedse viist sig som en sand constitutionel Konge. Vel vidende, at hans Person er ufrænkkelig, og at hans Ministre have Ansvaret, har han ingensinde hemmelig støbt Ruglerne og ladet Ministrene skyde dem ud; men altid fremtraadt aabent og ærligt i sin Færd, ligesom han, saavidt muligt, ogsaa har valgt sit Ministerium i Overensstemmelse med Folkeønsket.

— Hs. Majestæts gode Hjerte er for bekjendt og for ophøiet over min Roes, til at jeg her skal dvæle derved; det maa dog være mig tilladt at erindre om, at hvor det gjælder Beldaad, hvor det kommer an paa at hjælpe og hjælpe snart, der see vi gjerne den kongelige Giver som første Bølgjører. — Af Hjertets Fylde, med dansk oprigtigt Sindelag kunne vi derfor ønske Hs. Majestæt en lang, fredelig og hæderlig Regering, og man behøver vist neppe flere og faurere Ord, for at indbyde Dem til at tømme Bøgeret tilbunds for Landets Regent. Hs. Majestæt Kong Christian IX. leve!

For Dronningen.

Mine Herrer!

Et gammelt spansk Ord siger: „Rør ikke Dronningen!“ — Med ridderligt Galanteri efterkommes maaskee hist dette Bud i physisk Henseende; men hvorledes det overholdes i moralsk, viser den nyere Tid: Man udbreder den ene skandaleuse Historie værre end den anden om Dronningens private Liv, og saa jager man hende i Landsflygtighed fra Trone og Rige — det er Alt sammen ikke at røre Dronningen!

Hertillands tør vi, Gud ske Lov! — figurligt talt — røre ved Dronningen. Hds. Majestæts noble Charakter er et blankt Speil, der ikke let anløber eller plettes ved giftig Aande. Mere behøvedes vist ikke at nævnes, for at bevæge hver Gentleman til at istemme Staalet for hende som ædel Dame og Dronning. Men jeg tager mig dog den Frihed at fremhæve, at hun er Kunstens — Maler- og Tonekunstens — ophøiede Dyrker og Beskytterinde, og at hendes Gøddædig-

hed, om den end ikke glimrer ved Opførelsen af store Pragtbygninger, er saare vidtstrakt, idet mangfoldige fattige, men skikkelige Forældre af hendes naaderige Haand modtage Understøttelse til deres Børns Opdragelse og Skolegang. Hvorledes hun som omhyggelig Moder og ved huslige Dyder kan være et Mønster for enhver Danneqvinde, er nok som bekendt. — Fader os derfor vie hende dette Bæger, idet vi hjerteligt istemme: Gds. Majestæt Dronningen leve!

3.

For Kronprindsen.

Det er vel naturligt og mennefseligt, at naar vi med Beemod see Solen synke i Vest, vi da med Forhaabning vende os imod det straale-
rige Ost, hvorfra den atter skal stige og sende os Lys og Varme. Naar saaledes en svag og alderstegen Fyrste sidder paa Tronen, da kan det vistnok forklares og undskyldes, at Folket med Haab skuer hen til den yngre og stærkere Efterfølger. Dog, har Kongesolen endnu ikke naaet Middags-

linien, men stiger endnu „herligt paa sin Bue“, da er det neppe i sin Orden, at man glemmer Nutid for Fremtid, eller smigrer det Vordende paa det Værendes Bekostning. Hvorfor da altid knytte Forhaabninger til en Kronprinds, naar Kongen endnu er i Kraftens Alder og har Manddommens fulde Styrke? — Lader os altsaa, mine Herrer, indskrænke os til Ønsker. Gid Hs. kgl. Høihed, vor Kronprinds, seent indtage sin kongelige Faders Plads! men gid han da ogsaa værdigen beklæde den! Mærene give Erfaring, og Erfaring begrunder Viisdom; han skal da ikke ved sin Tronbestigelse, som hiin Konge, blot bede Alherren om Forstandighed til at bære Scepteret og Øblet, men om Kraft til at føre Sværdet, hvis „Jernet af de danske Plove“ atter skal „vorde Sværd“!

Nedbedende Himlens Velsignelse over Hs. kgl. Høihed, ønske vi ham et langt, hæderligt og daadrigt Liv. Han leve!

For Kongehuset.

Man vil paastaae, at Fyrstehusenes indbyrdes Familieforbindelser kun vedkomme Hoffet og ikke have det Mindste med Politiken at bestille. Historien er stundom af en anden Mening, om den end hyppig stadfæster det gamle Ord: Frænde er Frænde værst. Heri, som i saa meget Andet, maa vel Sandheden ligge i Midten. Hvo tvivler f. Ex. om, at det i høi Grad har befæstet Folkets Kjærlighed til Kongehuset, at Hs. fgl. Høihed Kronprindsen søgte sin Brud imod Nord og ikke imod Syd? — Ja, det er ikke ganske umuligt, at Tydsfernes Had til os er blevet bitterere ved den Omstændighed, at Europas Fyrster og Fyrstinder ikke længer udelukkende søge det overspildte tydske Marked, men at vort agtede og blomstrende danske Kongehus ogsaa er kommet i Betragtning i saa Henseende. — Det er unødvendigt, her at nævne de ophøiede Forbindelser, der i Løbet af saa Aar ere blevene indgaaede af vore Prindsesser og Prindsen; men hvo kan nære Tvivl om, at disse maae geraade Landet til Held

og Hæder? — Gid da den ædle Stamme, frisk i sin Rod og sund i sin Krone, længe maa grønnes, skude frodige Hjertesked, nye Blomster og Frugter! Kongehuset leve!

5.

For Fædrelandet.

Fædrelandskjærligheden har ingen Grader. Hvo ikke kan give Alt for sit Fædreland, har Intet givet! — Men hvad er vort Fædreland? Ja, mine Herrer! der findes vistnok Folk, der ville latterliggjøre den Følelse, som binder os til den Plet af Kloden, hvor vor Bugge gynge og hvor vort Støv engang skal hvile. De tale om Grændsernes Udstrækning, de spørge, om Island, Grønland, Færøerne, Vestindien osv. da ogsaa ere vort Fædreland, fordi vi have fælles Regent. Men lad disse kolde Bragere og Maalere blive fjernede fra Hjemmet, og de ville snart istemme Visen: „Øst eller Vest, hjemme er bedst!“ og de ville lære at forstaae Sangerens Omqvæd „her er godt at være!“ — — Hvad er det da, som med magnetisk Tryllekraft drager os

til vort Fædreland, til at føle og dele dets Glæder og Sorger med en Inderlighed, hvortil intet andet Lands Skjæbne kan bevæge os? Er det Sproget? Er det de fælles Love, de os tilvante Sæder og Skikke? Er det Fædrenes Bedrifter og Rjæmpenhøienes Minder? Eller er det blot fordi Fædrelandet gjerne ogsaa er vort Fødeland? — O, det er et Indbegreb af alt Dette og saameget Andet! Men Hvo vover at give en udtømmende Forklaring over Aarsagen til Kjærlighedens vidunderlige Magt og Sympathi? — Bee, Bee, Bee! den Hjemløse, som intet Fædreland har! — Men vi, som have det, vi skulle elske det og ære det; — ære det, fordi det var stort og stolt og trofast, elske det, fordi det i sin Videnhed hverken er fattigt eller troøst, modløst eller haabløst. — Vort gamle, men evigt nuge Danmark, vort frie, trofaste, om end mishandlede Fædreland leve og gjenopblomstre!

6.

For en Bært.

„Foruden Ol og Mad er Helten ingen Ting,“ hedder det. — Vor brave, gjæstmilde Bært har rige-

ligt sørget for, at vi Alle have faaet en heltemodig Behandling, og kom det kun an paa os, vilde vi strax med Storm andrage paa, at han udnævntes til Ober= Hof=, Stats= og Stads=Tracteur, med 3000 Rdl. aarlig, frit Huus og dito Skovhugst. Men da vi ikke have sliig Magtfuldkommenhed, saa lad os idetmindste vise vort ved ham vakke Helt= mod ved tilbunds at tømme et Glas paa hans Fremtid og kraftigt ønske: Gid han endnu leve ret mange og gode Aar, sig selv til Fryd og Gammen og sine Venner til Bederqvælgelse!

7.

For en Værtinde.

En Lærer spurgte engang: „Hvad fryddrer Måden bedst?“ — En Discipel svarede „Salt“, en Anden meente „Sukker“ og en Tredie: „Smør“. Ingen af de unge Sjæle fandt paa, at Svaret skulde lyde: „Sult!“ ligesom jo Ordspøget oplyser om, at „Hunger er den bedste Kok.“ — Da vi her hverken have mærket til Mangel paa Salt eller Smør, Surt eller Sødt, og da neppe Nogen

just er kommen som en udhungret Ulv til dette Vennebord, saa turde hint Spørgsmaal ogsaa her kræve en anden Besvarelse. — Hvad er det altsaa, der har givet det med veltillavede Retter velforsynede Bord sit bedste Krydderi? — Det er — Husets Frue, hvis synlige og usynlige Nærvarrelse spores overalt og har ladet hver Ret komme til sin fulde Ret. Hende tilkommer Vren: hun har skærpet Appetiten og ved sin Omsigt maget, at den er bleven tilfredsstillet. Saaledes troer jeg at kunne svare for os Alle; men drikke for os Alle, dertil har jeg ikke katholisk Myndighed, og jeg opfordrer derfor Enhver i saa Henseende at gjøre sin Pligt, ved at tømme et Glas paa vor ærede Værtindes Velgaaende. Hun leve og nyde længe og ofte Gjæstmildhedens skønneste Løn: erkjendtlige Gjæster!

8.

For en tiltrædende Englekonge.

En af vore gode gamle Psalmer siger, hvad heller ikke er utroligt, at alle Konger i Råd med

deres Magt og Vælde ikke formaae at sætte det mindste Blad paa en Nælde. Heraf fremgaaer, at den kongelige Magt endda ikke er saa gevaltig stor; og det er ikke rimeligt, at en Fuglekonges skulde være større. Imidlertid har Du nu engang skudt den grønne Papegoie, og pligtsskyldigst bøje vi os for Dig, som vor Herster og Leder; og skulde Du imod al Formodning blive os en streng Herster, da er det os en Trøst, at Herrer strenge regere ei længe!

Saa bær da Rigsæblet med Klogskab; lad det minde Dig om Adams ulukkelige Eblebid og om Eris's — Tvedragtens Eble, hold paa Enighed i Selskabet. Hæv Scepteret med mandig Værdighed, men oversee ikke den mindre Gunstige, der kun nedskød Ringen, Halen eller Splinter! Skal Du drage Sværdet, da være det imod al Tværhed og Dødbideri. Og hvad Kronen angaaer, saa sæt strax Kronen paa Bærket ved naadigst at tømme dette Bæger med os; det er viet Dig med det Ønske: Gid vi, naar vi drikke paa Din Afgang fra Styrelsen, maae gjøre det med Bedrøvelse, ligesom vi nu hilse Din Tiltrædelse

med fuld Fortrøstning og Jubel. — Fuglekongen leve!

9.

Før en aftrædende Fuglekonge.

Historien melder om en Konge i Peire, der ved sin Aftakkelse uddelte alle sine Riger og Lande til Benner og Frænder, kun forbeholdende sig et Guldhorn, som hans Fæstemø havde givet ham. Med dette Horn gik han, da sig nærmede hans Ende, til Issefjorden, tømte Bægeret og fastede da „den hellige Gave“ i Fjordens dybe Skjød, hvorpaa han rolig døde.

Af dette smukke Exempel paa Trofskab lærer man tillige, at den „gamle Brave“ først fyldte Hornet og stak det ud, førend han smed det i Bølgerne. Det var saare fornuftigt gjort af ham! — Vor meget ærede Ex- Fuglekonge har ved sin Afgang vel ikke Riger og Lande at dele mellem os, hans Benner, saa vort Haab om at blive Hertuger eller Rurskrifter er glippet; — heller ikke eier han — saavidt vides — noget Guldhorn; — men i et-

hvert Tilfælde har han dog et Glas. Dette bør han, ligesom hiin Konge, tomme før Afskeden; hvorimod vi gjerne ville skjænke ham den Uleilighed at kyle det i Isfjældens Skjød.

Da den Tid er forbi, da man skrev i Skudsmaalsbogen, om Tyendet havde været tro, villig osv., saa forekommer det mig inhumant, at ville give en endnu lyslevende, om end fratraadt Konge noget Skudsmaal, ved at opregne hans Dyder og Udyder i hans korte Regeringstid. Jeg skal derfor indskrænke mig til at takke ham i Alles Navn for hans gode Villie i alle Retninger af Selstabslivet, og idet jeg ønsker, at husligt Held, Helbred og Tilfredshed rigeligen maa erstatte ham Tabet af et Kongedømme, tør jeg tillige forsikre ham om, at han er os kjær og lever i vor erkjendtlige Erindring, trods hans Herredømme er endt og han er vorden — Menigmand!

Paa et Selskabs Stiftelsesdag.

Man skal bygge sit Hus paa en Klippe og ikke paa Flyvesand, hedder det i Skriften. En Forening eller et Selskab, der ikke er bygget paa Enighed, er opført paa Flyvesand og bærer Spiren til Oplosning i sig. Det er Enigheden, der gjør stærk; men Styrken gjør ikke altid enig. En tvivlsom Enighed er det, naar den Ene ruffer den Anden i Skuldren og rykker ham i Haaret, udbrydende: „Vad os nu bare være enige!“ — Enighed er begrundet i Lydighed: Lydighed imod Selskabets Love, Lydighed imod dets Bestyrelse, hvis Beslutninger man, saalænge de staae ved Magt, loyalt bør underkaste sig, selv om de stride imod vore egne Meninger. — Der er nu henderundt et Aar af vort Selskabsliv, og i alt Fald have vi vundet nogen Erfaring. Vigtigt er det, at virke hen til et bestemt Niemed, men lige saa vigtigt at søge de efter Forholdenes Natur bedste Midler til dets Opnaaelse. Dertil kan og bør Enhver efter sin Evne virke.

Lad da dette Sted fremtidigens være os et
 hjært Tilflugtssted efter Dagens Hede og Byrde!
 men lad det ogsaa være os et helligt Sted, saa
 at vore Smaastridigheder blive indenfor dets tause
 Mure og ikke bringes sladdrende ud i Hverdags-
 livet, der har nok af sin egen Plage. Lad den
 sande Enighed og Samdrægtighed bo og bygge
 iblandt os, da vil vort Dnske opfyldes: Sel-
 skabet leve og blomstre!

